

Приказка за трите „р“-та

Русалката разлистваше едно модно списание, което една невнимателна дама беше изпуснала зад борда на яхтата си. Добре де, не че дамата беше толкова невнимателна, но на Русалката и се четеше нещо ново и заедно с още някой тя беше подпомогнала събитията. Добро подбутване и четивото направо падна в скута и. Списанието беше илюстрирано, което за времената, за които говорим, си беше нещо ново. В него добродетелни дами описваха най-последните тенденции в облеклото, готвенето, детеотглеждането и други добродетелни занимания. Русалката беше изчела цялата статия посветена на предпазването на краката от мазоли и щастливо размахваше опашка, защото знаеше, че този проблем точно не е неин.

Една сянка падна над страницата, която морската дева разглеждаше.

- О, разбира се, тези покривки са ужасни, но пък колието е горе-долу поносимо. Ах, как бих искала и аз да имам такова. – русалката, която беше нарушила принцесиния процес на попиване на информация, въздъхна театрално.

- Това са бисери. Можеш да отидеш и да си поискаш от мидите долу. Сигурна съм, че те ще се радват да ти ги дадат. – Принцесата се стараше да не раздува хриле прекалено, но съученичката и имаше необяснимото свойство да изнервя всеки, до който застанеше.

- На тебе ти е лесно! А аз, горката, жертва на съдбата, можех до сега да имам прилична работа, ако ти беше помолила баща ти, както те моля от толкова време! Тогава можех да отида при мидите и да им кажа, че това е държавна поръчка, и те щяха да ми окажат уважение!

Принцесата сви прекрасните си алебастрови рамене. Наистина беше обещала, след доста морско вино на абитуриенската вечер на Пещерата за Подводни Благородни Девици, но за трите дни оттогава това и беше напомяно не по-малко от осемнайсет пъти. Съчувствието към себе си се пребори в нея със съчувствието към мекотелите и тя заплува към палата на татко си.

Морският Цар беше в прекрасно настроение. Последният потънал кораб беше донесъл нов обитател на царството му, и то само защото новодоплувалият беше бил прекалено пиян да стигне до отдалечаващата се спасителна лодка. Морските хора му бяха предложили да го добутат до нея, маскирани като делфини. На момъкът обаче подводното царство му беше харесало повече от търкането на палуби и беше настоял да остане. Царят си умираше от смях над разказите му за подводните чудовища, които нарушавали и без това безпокойния му моряшки сън едно време, докато бил жив.

- О прекрасна Дъще, защо е сянка паднала над светлото ти чело? – попита грижовният родител.

- Нали знаеш онази моя съученичка, която си търси работа?

- Дето си боядисва косата в тъмно синьо ли? Тя вече идва четири пъти тук.

- Късметлия, аз направо не мога да я отлепя, като анемония е! Може ли да и дадеш да прави нещо?

Царят внимателно извади едно раче-осмокраче, което се беше заплело в брадата му и почеса мястото.

- Ама тя нищо не може да прави. Да и дадем да организира хор на морските коне? Нито един от тях не може да пее така или иначе.

- Не, това не, иначе Пешо ще започне да цвили! Дай да измислим нещо с контакти, но без никакъв смисъл!

Такава длъжност досега не беше се налагало да бъде учредявана в морското царство, затова двамата изпаднаха в дълбок размисъл. Морякът не искаше да пречи, но нямаше с кой да пие, а той сам не пиеше и затова почитателно се изкашля.

- Масовик затейник, че не знам как се превежда в морската номенклатура, – предложи той.

- Какво би трябвало да прави тоя масовик потейник? Няма кой да се поти тук, моето момче, това е било горе, тук е хладно!

- А не, това е някой, който тича наоколо и се опитва да накара всички да се радват колективно на нещо. Ако бягате, т.е. ако плувате бързо, не е опасен. – той замези с една рачешка щипка от миналата реколта, маринована с морски краставички.

- Светла глава си ти! – зарадва се царят. – Точно каквото ни трябва! В дипломата и има три по плуване, значи не е страшно. Само трябва да измислим титла и готово!

Предупреждение: Внимавайте за какво се молите, защото то може да ви бъде дадено!

Първата жертва бяха мидите. Макар да се беше наложило дълго да бият теманета, бисерните производителки бяха измолили скоростен транспорт от раците-пустинници. Царят изслуша жалбата, че Отговорничката за Организацията на Наслажденията им беше дала задача да произведат осемнадесет тона бисери до събота, под заплахата да бъдат изчегъртани до крак или без него. Монархът се намръщи, успокои молюските и ги прати да си отдъхнат. На никой не му трябваша осемнадесет тона бисери, и ако онази девица дойдеше, трябваше да и дадат осемнадесет топчета за герданче.

Минаха се едва няколко часа и пред царствения взор се представи нова делегация. Няколко ярки тропически рибки бяха донесли представителите на Големия Бариерен Риф. Веждите на владетелят почти се сляха с косата му – това да заставиш един полип да си зареже зооксантелите и калциевия карбонат беше напълно нечувано. Мешестите се оплакваша, че част от техните роднини и приятели били безпоощадно откъртени от родната действителност, завлечени в двореца и заставени да работят в робски условия под изкуствено осветление за изграждането на някакви триумфални арки. Царят увери, че не е издавал никакви подобни заповеди и че веднага ще се

разпореди екологическото и душевното равновесие на коралите да бъде върнато в рамки, кафези и кофи. Една мисъл започваше да го гризе като пираня.

Беше вече време за вечеря и той покани дъщеря си с гаджето й Пешо, който беше бивш кентавър, понастоящем морски кон, и новопредставилия се моряк да обсъдят няколко бутилки от запасите на един император от горните региони, които бутилки отлежаваха в пясъка недалеч от двореца. Докато вървеше обсъждането, се случи нещо, което окончателно разтърси крехката вътрешна организация на морските обитатели. Без никакво спазване на етикета, който и без това беше размит, доплуваха дворцовите шивачи – рибите-игли, продемонстрираха затъпените си от работа носове и заявиха, че по-добре дворцовият палач рибата-чук да изкове от тях рала, та да си починат от шев на драперии. Докато принцесата разпитваше относно цвета на драпериите и тяхното местоположение, доплуваха и рибите-мечове, които също искаха да бъдат прековани на рала, защото от строева подготовка вече били станали кривогледи, а онази още не била доволна.

- Мдааа, - рече морякът, - тази може и да е опасна...

- Да се улови и да се довлече веднага! – кресна Морският Цар. Рибите-мечове и рибите-игли забравиха на мига всички остри подмятания помежду си и се завтекоха.

- Слушай, какво правят там горе двуногите в такъв случай? – поинтересува се Пешо. – Ние в нашето херегеле такива чудеса нямахме.

- Първо членовредителство, след това изгнание от родната среда! Едно време ги пържили, тфу, горили на клада, но вече не се практикува.

- О, това е ужасно, като се добавят и мазолите, кошмар някакъв! – рече Принцесата. – Ти, въпреки, избра ли си опашка? Вещицата е подготвила всички билки за превръщането!

Морякът не можа да отговори, защото царските двери се откъртиха от пантите и Отговорничката за Организацията на Наслажденията беше метната в опашката на владетеля. Тя бързо се изправи и заизважда от една раковина разни изписани листове.

- Какви са тия своеволия! – свъси вежди Морският Цар. – Молюските се оплакаха, че ти трябвали осемнайсет тона бисери! За герданче са много!

- Но те не са за мен, Ваше Величество! Те са за настилане на магистралата за вашата инавгурация!

- Моят какво?

- Инавгурация! Аз вече проверих, всеки владетел трябва да е инавгуриран, то ест, сложен в авгур, но засега не съм успяла да осигуря авгури, изпратила съм съобщения до всички околни царства да проверят наличност и да докладват!

Морският Цар почувства как кръвта му започна да ѝ спада температурата. Представи си подхилкващите се други морски царе, четящи запитване от негово име за авгур, каквото и да беше това, в което това О-О-Не искаше да го напъха. Но трябваше да бъде сигурен, преди да действа.

- Коралите?

- Мързеливци са това полипите, ама такива мързеливци! Би трябвало в момента да работят по изграждането на арките на инавгурационната зала, а те се оплакват и заплашват с някакви права. Какви права ги гонят, нали трябва време да се закачат драпериите в осемнайсет тона на изумрудено-лазурното, после да има време за поставянето на трибуни, рибите-триони вече мрънкат от някакво главоболие, после рибите-мечове не искат да тренират упражненията, да не говорим за медузите, от които става мажоретки, колкото от анемония фикус!

Докато Отговорничката за Организацията на Наслажденията развяваше листовите с плановете си, в залата доплува обляният в черни сълзи личен секретар на Морския Цар. Всичките му осем крака държаха главата му, а зад него се точеше непрекъсната мастилена лента. Главоногото се уви около опашката на Царя и ревна с нова сила. Владетелят го дръпна по-близо.

- Казвай, какво има още?

- Тя, тя, тя, - секретарят се давеше в ридания, защото иначе не можеше да се дави. – Тя ме накара да напиша осем хиляди покани само днес, това са по хиляда на всяко пипало, смукалцата ми са се вдървили, после да чакам да била отгледала малки морски звездички, за да била украсяла пликовете, после трябваше да ходя да ги раздавам на малките октоподчета да ги разнесат на всичките тридесет и девет царства с бърза поща, и то без право на допълнителен планктон за вечеря! - водата почерняваше все повече и в тази мътилка Морският Цар явствено си представи как на трибуните в новата зала се превиват от майтап всички съседни царе и техните аквариуми, докато завесата се вдига за да покаже него самия, набутан в някакъв авгур, което звучеше неудобно. В това време Отговорничката за Организацията на Наслажденията пак се заобяснява.

- Да, само с бърза поща може да се постигне, защото иначе как ще дойдат навреме за предварителния рицарски турнир и ще подготвят подходящи морски дарове! За пиршеството ще говорим след малко, сега да ви представя програмата на откриването на турнира. Започваме с хор от удавници, изпълняващи в чест на Принцесата известната от горните класации песен „За мен ти си морска сирена, морякът-удавник съм аз!“ След това вие обявявате...

Русалката не можа да довърши, защото Морският Цар ревна така, че няколко ледника се откъснаха от шелфа, а китовете объркаха посоката за плуване.

- Вещицата тук, сега и веднага, с билките!

- Ама вие още не сте чули... – Принцесата затисна устата на съченичката си с ръка, а морякът – удавник намота дългите и коси в стегнат шиньон. Вещицата се появи мигновено, защото вече беше видяла в магическото си огледало какво става в трапезарията.

- Тази тук да я омагьосаш, раздвояваш и опашката завинаги, правиш и два крака, ако ще прави, ако ще криви, ама бързо! След това да се изхвърли от нашата благословена морска среда, и без това замърсители има достатъчно! И не да се хвърля на някой морски бряг, ами вижте там със самовилите, намерете някоя страна, дето няма хептен излаз на море и там я пуснете! С бърза поща! Да не съм и видял плавниците наоколо! Вале! – довърши с достойнство владетелят.

Както можеше и да се очаква, заповедта бе изпълнена безотлагателно. Краката на русалката се получиха прелестни независимо от бързотечното изпълнение и на другата сутрин тя вече се събуди на брега на едно чудно красиво езеро. Понеже морските духове нещо се бяха разсеяли и решили, че Вале е желаното направление, а не красива римска поанта, езерото се казваше Лак Леман. За късмет на бившата русалка, нейната съученичка не беше зла по сърце. В раковината, вече изпразнена от книжнини, Принцесата и беше насипала бисери, да може да си помогне малко, защото животът на чужбина за една Отговорничка за Организацията на Наслажденията вероятно нямаше да бъде лек. С този начален капитал бившата русалка намери общ език с едни бъдещи видни революционери, които имаха проекти къде по-мощабни от нейните. Но това е вече тема за друга приказка.